

[Knud Thomsen.]

hensyn til både lægemidler, levnedsmidler, kemiske stoffer og nydelsesmidler, nemlig at også her bør det efter min mening overlades til folketinget at bestemme, hvornår den af ministeren foreslåede undtagelsesparagraf skal ophæves. Yderligere så jeg meget gerne denne undtagelsesparagraf uvidet med både fremgangsmåder til fremstilling af levnedsmidler og med patenter på nydelsesmidler og kemiske stoffer — alt sammen med det for øje, at vi også på dette område ikke blotlægger det danske eller det nordiske patentmarked, før vi har opnået en rimelig reciprocitet.

Jeg vil til slut tilsige vor bistand til at gå ind i udvalgsarbejdet, og jeg tror, jeg så tydeligt, som det er muligt, har bragt til udtryk, at der i vor gruppe altså er nogen uro over dette lovforslag. Der er mange, der føler sig tiltalt af det nordiske aspekt. Andre føler sig foruroeliget over, at der på et så vigtigt område er tydelig strid mellem to vigtige erhvervsgruppers opfattelse og de lovforslag, der her er fremsat. Det vil vi se på under udvalgsarbejdet.

A. C. Normann: Jeg vil begynde med en bemærkning med mere alment sigte i forbindelse med det nordiske samarbejde. Jeg har i en lang, lang årrække deltaget i dette samarbejde med den største interesse, men undertiden syntes, at man ligesom ledte for meget efter objekter, hvor vi kunne samarbejde — også på en sådan måde, at det undertiden truede med at gå ud over nationale særpræg, uden at der egentlig tilstræbtes nogen praktisk nytte deraf, blot en nordisk ensartning, som ikke lod sig begrunde med praktiske fordele. Så meget større glæde er det for mig at deltage i behandlingen af et lovforslag, der på en så realistisk og i sjælden grad kontant måde opfylder en af Nordisk Råds hovedopgaver, nemlig den at fremme det nordiske samarbejde også på praktiske områder.

Lovforslaget om patenter vil jo både for ansøgerne og for myndighederne indebære en virkelig betydningsfuld forenkling og lettelse. Som opfinder i min ungdom og gammel patentansøger har jeg en erindring om, hvilket uhyre besvær der er forbundet med at opnå et patent, selv om opfindelsen i øvrigt berettiger dertil. For mange er for-

beredelserne dertil også forbundet med betragtelige omkostninger. Det er altså en såre glædelig ændring, at man nu søger at nå dertil, at man kan nøjes med at indgive ansøgning i det ene af de fire lande, Finland, Norge, Sverige og Danmark, hvis man ønsker patent i alle disse lande eller i tre af dem. Jeg har med beklagelse noteret mig, at Island ikke er med i selskabet denne gang, men har forstået, at man ikke fra islandsk side mente at have nogen praktisk interesse deri.

Også patentmyndighederne på deres side får jo en administrativ lettelse simpelt hen ved, at man fordeler arbejdet imellem landenes patentdirektorater — omend ikke efter et system, som man fastlægger ved myndighedernes hjælp, så dog i praksis derved, at patentansøgerne i de enkelte lande kun behøver at henvende sig til deres eget lands myndigheder. Jeg har undret mig lidt over, at Industrirådet i Danmark såvel som Norges industriforbund har udtalt betænkeligheder ved denne rationalisering og liberalisering, der, synes jeg, er til lettelse for mange industrier i to henseender: For det første fordi mange af deres medlemmer eller disses personale i medlemmernes tjeneste er patentudtagere. For det andet fordi det da bliver muligt for industrierne at sikre sig udnyttelsesret til flere patenter. Man regner jo med, at antallet af patenter, der gælder for Danmark, vil blive tre- til femdoblet efter den nye ordning, og det forekommer mig da også, at den højtærede handelsministers argumenter i fremsættelsestalen over for Industrirådets synspunkter er ret tungtvejende. Derimod vil jeg gerne holde med det ærede medlem hr. Knud Thomsen i, at Landbrugsrådets, tør jeg kalde det protest, eller skal vi sige indvendinger imod lovforslaget, for så vidt angår den del, der interesserer landbruget, næringsmidlerne, nok kan give anledning til nærmere overvejelse.

Jeg er derimod betænkelig ved den mulighed, at man skulle gå bort fra det princip, som er nedlagt i loven om arbejdstageres opfindelser med hensyn til den såkaldte viksomhedsopfindelse. Det ville sikkert komme til at virke helt urimeligt, om man skulle gå tilbage til den tilstand, at man var nødt til at udnævne en fysisk person til opfinder — en person, som ikke var det —